

Arrest

nr. 153 785 van 1 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 september 2015 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bericht van 22 september 2015 waarbij de raadsman van verzoekende partijen in kennis wordt gesteld van de datum en tijdstip van repatriëring.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 153 268 van 24 september 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. 153 268 van 24 september 2015 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 28 september 2015 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij arrest nr. 153 268 van 24 september 2015 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de mededeling van 22 september 2015 van de datum van repatriëring, verworpen.

2. Over het kennelijk onrechtmatig beroep en de geldboete

In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet):

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijsen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

Deze bepaling is een overname van de regeling die voorzien is in artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voorziet in de mogelijkheid voor de Raad tot het opleggen van een geldboete wanneer er sprake is van een kennelijk onrechtmatig beroep. Wat betreft de gehanteerde begrippen kan dan ook zonder meer verwezen worden naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 0772/001, 25).

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, Raad van State. Het procesverloop, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen sinds 18 augustus 2015 van hun vrijheid beroofd zijn middels een bijlage 13septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering).

De wettelijke termijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat een verwijderingsmaatregel betreft, zijn opgenomen in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 augustus 2015 betrof een tweede verwijderingsmaatregel. Om een ontvankelijke vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen hadden verzoekende partijen aldus binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de bijlage 13septies dienen te ageren, dit is ten laatste op 24 augustus 2015 gelet op de verlenging van de termijn naar de eerstvolgende nuttige dag daar de vijfde dag een zondag was. Verzoekende partijen hebben evenwel geen enkele actie dienaangaande ondernomen.

Een eerste repatriëringspoging werd georganiseerd door de verwerende partij op 19 september 2015. Verzoekende partijen werden hiervan op 17 september 2015 op de hoogte gebracht. Omwille van het verzet van de verzoekende partijen tegen hun vertrek mislukte hun repatriëring.

Een tweede repatriëringspoging – ditmaal onder escorte van de federale politie – werd georganiseerd op 24 september 2015 om 12.00u. Verzoekende partijen als hun advocate werden hiervan op de hoogte gesteld op 22 september 2015.

Pas op 24 september 2015 om 10.08u – dit is minder dan twee uur voor de geplande repatriëring onder escorte – dienen de verzoekende partijen bij wege van hun advocate een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen het bericht van de verwerende partij van 22 september 2015 waarbij ze in kennis werden gesteld van de geplande repatriëring. Dergelijk bericht is bovendien geen voor vernietiging – en dus schorsing – vatbare administratieve rechtshandeling. Hierover bestaat rechtspraak van de Raad, raadpleegbaar op de website van de Raad, dat dit een niet voor vernietiging vatbare rechtshandeling is.

Verzoekende partijen lieten zich bijstaan door een advocate, dit wil zeggen een beroepsbeoefenaar van het recht en te dezen ook niet onbekend met het vreemdelingenrecht en kunnen dus niet als rechtvaardiging inroepen dat zij niet vertrouwd zijn met de wettelijke bepalingen en de rechtspraak dienaangaande.

Uit voorgaande feitelijke gegevens is het duidelijk en kan niet anders besloten worden dat het enige doel dat de verzoekende partijen beoogden te bereiken het verhinderen van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel van 18 augustus 2015 was.

In casu is de Raad van oordeel dat er sprake is van misbruik van procedure. Daar verzoekende partijen luttele uren voor een geplande repatriëring een vordering bij de Raad instelden waarvan zij wisten of moesten weten dat deze manifest onontvankelijk was, en dus kennelijk gedoemd was te mislukken, is het verantwoord om een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep aan verzoekende partijen op te leggen.

Verzoekende partijen zijn ter terechtzitting van 28 september 2015 vertegenwoordigd door een advocate die *loco* optreedt. Zij betoogt dat de *dominus litis* al sinds 1987 aan de balie is en zeker niet te pas en te onpas procedures instelt. Verder wordt betoogt dat zij niet doorhad dat zij geen procedure op ontvankelijke wijze kon instellen tegen het bericht van kennisgeving van repatriëring en verontschuldigt zij zich voor de gang van zaken.

De Raad wijst er op dat de *dominus litis* geen onbekende is met het vreemdelingenrecht, nu ter terechtzitting zelf wordt gewezen op de procedures die zij al gevoerd heeft voor de Raad. Zoals reeds opgemerkt bestaat er voldoende rechtspraak bij de Raad omtrent het feit dat het bericht van kennisgeving van repatriëring geen aanvechtbare rechtshandeling betreft zodat niet kan aangenomen worden dat de *dominus litis* hier niet van op de hoogte was of dat van haar – als beroepsbeoefenaar van het recht – niet kan verwacht worden dat ze zich hiervan in kennis stelt. De Raad wijst erop dat een advocaat een eigen verantwoordelijkheid heeft, in die zin dat deze zijn cliënt juridisch bijstaat en tevens zijn cliënt meedeelt wat de beroepsmogelijkheden of de onmogelijkheid om nog een beroepsprocedure in te stellen zijn. De Raad benadrukt hierbij dat de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een eigen finaliteit heeft met een niet onbelangrijke impact op de werking van de Raad en niet bedoeld is om – zonder zich over deze procedure terdege te informeren – zomaar even aan te wenden tegen een niet aanvechtbare rechtshandeling en dit dan nog twee uur voor de geplande repatriëring, terwijl men reeds twee dagen op voorhand in kennis was van de datum van repatriëring.

De Raad wijst er op dat het in de huidige stand van de wetgeving niet mogelijk is een geldboete op te leggen aan de advocate van verzoekende partijen hoewel in deze – gelet op de bespreking hoger – de advocate van verzoekende partijen geacht kan worden mede verantwoordelijk te zijn voor het misbruik van de procedure. Dit temeer nu blijkt dat de advocate van verzoekende partijen per fax niet bereikbaar was, ondanks de poging van de griffier van wacht om haar tot tweemaal toe te faxen, en dat de advocate ondanks het op haar gsm ingesproken bericht door de wachtgriffier waarbij haar de datum en het uur van de terechtzitting van 24 september 2015 werd meegedeeld en dit meer dan vier uur voor de terechtzitting, niet verschenen is ter terechtzitting van 24 september 2015. Van een advocaat die ervoor opteert om voor zijn cliënt een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen en aldus daardoor zelf van oordeel is dat een snel optreden vereist is, mag verwacht worden dat hijzelf in staat van paraatheid is en dus alert en bewust van het feit dat de Raad – gevat door dergelijke vordering – zeer snel, via fax zoals wettelijk voorzien is, een oproeping verstuurt en in deze bovendien via gsm contact heeft opgenomen. Het komt aldus aan de advocate *in casu* toe om binnenkomende berichtgeving te checken alsook ervoor te zorgen dat zij via haar communicatieapparatuur bereikbaar is.

Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen, met inachtneming van het nadeel dat berokkend werd aan het gerecht, alsook met inachtneming van de financiële toestand van de verzoekende partijen. Het komt *in casu* gepast voor om een geldboete van 125 euro op te leggen aan de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 EUR wordt opgelegd aan de verzoekende partijen.

Artikel 2

Dit arrest wordt ter kennis gegeven aan de aangestelden van de administratie der Registratie en Domeinen met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

S. DE MUYLDER